

AGEAC

dincolo de concepte

www.ageac.org

ÎNTREBĂRI ADRESATE COORDONATORULUI

MUNCA PSIHOLOGICĂ II

MUNCA PSIHOLOGICĂ II

Întrebări adresate de cursanţi
Coordonatorului Internaţional al AGEAC,
Dl. Óscar Uzcategui la cursul din Brazilia - 2007

Î.: Defetismul vine din lene?

R.: Nu, nu întotdeauna. Defetismul este rezultatul unei depresii; iar depresia este un conflict între două sau trei gânduri. Atunci, de exemplu, când am avut o frustrare: un gând vroia aceasta, şi altfel au fost faptele, aceasta creează gânduri contrare la ceea ce vroiam, şi se stabileşte o luptă. Cum aceasta nu are sfârşit apare depresia din neputinţă. Atunci, cum rezolvăm depresia pentru a ieşi din defetism? Spune Maestrul: *„Când observăm centrii şi îi studiem depresia dispare treptat ca umezeala"*, pentru că vedem care era Eul care era încâlcit cu altul. Atunci când desfacem nodul se termină conflictul, pentru că spunem: *„Pff, tu simţeai asta pentru că vroiai cafeaua de dimineaţă cu zahăr şi ţi-au făcut-o cu puţin zahăr; dar mâine e altă zi, mâine o să bei din nou cafea cu zahăr…"*, şi asta crease deja depresie. *„Şi pe mine nimeni nu mă iubeşte, întotdeauna îmi ies lucrurile rău, şi întotdeauna mie mi se întâmplă ce-i mai rău, cred că am multă karma, viaţa mea nu serveşte la nimic…"*. Un gând negativ atrage altele şi se formează un lanţ, dar când noi îl îndepărtăm pe primul, celelalte dispar.

Î.: Ne poţi vorbi despre diferenţa dintre invidie şi gelozie?R.: Sunt două lucruri diferite. Invidia face parte din amorul propriu, din nou, şi din auto-importanţă. Când cineva are ceva şi noi vrem să avem acel lucru, ne comparăm cu acea persoană. Dacă ne comparăm cu acea persoană înseamnă că avem Euri de auto-importanţă, vrem să fim la fel de importanţi ca acea persoană, sau mai importanţi decât acea persoană. Atunci acolo începe rivalitatea pentru a ajunge să fim mai buni decât acea persoană sau la fel cu acea persoană; atunci se alimentează invidia. Când descoperim că fiecare este fiecare, şi el are lucruri

pe care eu nu le am, dar eu am lucruri pe care el nu le are, nu contează, eu am lucrurile mele, virtuțile mele, și el le are pe ale lui; și toți avem aici virtuți și defecte, și Tatăl ne-a pus pe toți pe aceeași planetă, pentru ce? Pentru ca fiecare să lupte pentru el. Eu nu mă voi autorealiza imitându-l pe el nici având lucrurile pe care el le are, și viceversa. Aceasta este invidia.

Gelozia este de asemenea rezultatul auto-importanței. Când un bărbat este gelos pe soția lui înseamnă că el se consideră atât de important încât soția lui trebuie să aibă ochi doar pentru el toată ziua; *„și toate cuvintele ei să-mi fie adresate mie, și toate gesturile ei să fie pentru mine..."*. Aceasta înseamnă să ne iubim pe noi înșine, să vrem să fim centrul tuturor lucrurilor. Atunci, la fel, când controlăm un obiect și nu-l împrumutăm nimănui este pentru că: *„Ăsta este al meu, al meu și doar eu știu să-l folosesc!"*. Aceasta este auto-importanță! Așadar observați cum este conectat amorul propriu, auto-importanța cu gelozia.

Uneori gelozia are rădăcini desfrânate foarte urâte. Atunci, pe lângă auto-importanță este și mult desfrâu. Atunci există femei care sunt geloase pe un bărbat, sau bărbați care sunt geloși pe femeie, pentru că dacă femeia îi spune unui prieten: *„Bună ziua!"*, atunci începe deja mecanismul desfrâului să creadă că atunci când i-a făcut așa (l-a atins) era pentru că vroia să îl simtă, pentru că are chef de sex, și nici vorbă de așa ceva. Atunci, clar, acolo gelozia este din mult desfrâu în persoana geloasă; și în mod secundar din auto-importanță.

Î.: Aici poate fi vorba și de faptul că persoana geloasă este foarte posesivă?

R.: Da, auto-importantă. Când cineva are auto-importanță este foarte posesiv; vrea să fie primul în toate, în toate... primul să vorbească, primul să mănânce, primul să primească un pupic... Atunci aceasta face ca persoana să devină posesivă, pentru că vrea să controleze totul.

Î.: Diferența între generozitate și lipsa de generozitate. De exemplu, să presupunem că pe stradă sunt cerșetori, este corect să dăm bani sau nu este corect? Cui îi dăm și cui nu?

R.: Când vedeți o persoană care are un handicap, trebuie să dăm bani; dacă vedem că îi lipsesc mâinile... Uneori vedem că îi lipsesc chiar picioarele. Omule, păi este evident că acea persoană, dacă nu o ajutăm, va muri de foame. Dacă vedem că o persoană are brațele, dar nu are picioarele bine și cere de pomană, putem să o ajutăm, căci chiar dacă are brațe nu găsește o muncă pe care să o poată face cu mâinile. Atunci poate că trebuie să se deplaseze...; nu poate. Dar dacă vedem un tip tot murdar, dar când trecem pe lângă el îl vedem întreg și puternic și poate miroase a alcool, acela vrea bani pentru alcool. Sau un tânăr care este întreg și are ochii roșii și ne cere bani..., asta e pentru că vrea banii pentru cocaină, marijuana, heroină. Nu trebuie să-i dăm!

Î.: Iar femeile care au copii, care au bebeluși în brațe pentru a stârni mila... Copilul are nevoie să mănânce, dar dacă îi dăm bani mamei și îi folosește rău...

R.: Și, ce facem noi cu niște guverne care nu se ocupă de acele mame, nici de acei copii? Noi cel puțin trebuie să facem partea noastră. Apoi ea dacă folosește rău acei bani, este problema ei. Dar cel puțin să nu fim la fel de cruzi ca guvernele care le lasă așa cu copii...

Î.: Dar în Europa există o mafie în legătură cu asta...

R.: Se prea poate, dar nu întotdeauna, și cum noi nu știm asta, mai bine este să dăm în acest caz. Responsabilitatea este a persoanei, a cerșetorului...

Î.: În Spania s-a spus asta, că închiriază copii, îi dau bani mamei biologice, și cealaltă persoană ia copilul, îl adoarme toată ziua și merge la cerșit...

R.: Curios este că dacă asta se spune în Spania, de ce permite poliția asta? De ce Ministerul de Interne permite asta? Unde este politica socială? Foarte buni pentru a critica și a trage concluzii, dar de ce nu rezolvă problema? Atunci, dacă nu o rezolvă, noi nu putem să stăm așa...

Î.: Dar independent de guverne, când o persoană cerșește pe stradă, fie că este aptă sau nu, nu se creează astfel o dependență de a cerși toată viața?

R.: Da, dar dacă noi plecăm de la baza că pe toate aceste persoane mai bine nu le ajutăm niciodată, devenim și noi nemiloși, și în ziua în care vom întâlni un cerșetor adevărat îi vom spune: *„Nu, lucrează pentru că fiecare este aici pentru a-și trăi Karma"*. Eu am avut prieteni misionari pe care a trebuit să îi cert, pentru că odată, când treceam printr-un parc, era acolo o doamnă de vreo optzeci de ani singură, îmbrăcată toată în negru, cu o grămadă de pungi... Ce a făcut acel misionar? Mi-a zis: *„Oh, să nu trecem pe acolo pentru că ni se vor lipi lavre de la acea femeie"*. Iar eu m-am dus la ea și i-am zis:

–Cum sunteți?

Aproape că nici nu putea să vorbească, și mi-a zis:

–Bine.

Și am întrebat-o:

–Nu aveți familie?

–Familia m-a aruncat în stradă! Fiii mei nu mă doresc în casă!

Ea nu cerșea, stătea acolo tăcută, iar eu i-am dat bani. Acel misionar mi-a spus:

–Oh, ți-ai făcut Karmă! Acea femeie este plină de Karmă și tu prin faptul de a-i da bani ai luat din Karma ei.

Iar eu i-am zis:

–Taci cu vorbăria ta mentală şi du-te să-ţi spele Maeştrii mintea, că o ai foarte bolnavă.

Clar, aceasta este cruzime. Cruzime!

Î.: Când înţelegem un Eu în cele patruzeci şi nouă de niveluri ale minţii, când putem să-l explicăm în toate felurile?

R.: Nu, nu e numai asta; este atunci când acel Eu nu ne mai afectează nici aici în planul fizic, nici în vise. Pentru că visele sunt termometrul pentru a cunoaşte cele patruzeci şi nouă de niveluri. Oamenii cred că avem mintea divizată în patruzeci şi nouă de sertare. Nu! Sunt stări ale noastre. Atunci, în astral, Maeştrii încep să ne probeze în primul nivel al minţii noastre cu nişte scene, şi acolo pierdem proba (nu sunt moarte Egourile); dar continuăm să le studiem. Apoi ne pun aceeaşi probă şi nu o mai pierdem. Ah, deja a intrat înţelegerea în acel nivel! –Pentru că acolo analizăm la fel ca şi aici. Atunci, Maeştrii, ce fac? Schimbă scena, şi cum ne schimbă scena, din nou pierdem proba; aceasta la alt nivel. Dar continuăm să studiem, să studiem şi să ne facem practicile cu Mama Moarte. Când ne vor pune din nou acea scenă, nu mai cădem, ah, atunci trebuie să schimbe din nou scena. Şi din nou o schimbă în alt fel, şi acolo din nou pierdem proba, dar apoi aplicăm din nou Mama Moarte, Devi Kundalini, autoobservarea, analiza. Când ne pun proba din nou, nu mai cădem. Şi aşa ne intră. Este ca o lumină care intră, intră în camere întunecate pline de praf.

De aceea când cineva lucrează asupra desfrâului, cum desfrâul are atâtea faţete, trebuie să avem multă răbdare, iar probele sunt interne, şi acolo învingem treptat probele, le depăşim, le depăşim cu anii. Vine un moment în care am înţeles deja, iar Mama Divină, cu muncile în Alchimie, a eliminat, a eliminat, a eliminat... Va veni un moment în care ne vor pune o situaţie foarte ciudată, de asemenea cu desfrâu, o super fată care vine cu o voce de valkirie, sau cine mai ştie ce; nu va mai fi desfrâu brut, pentru că acea persoană l-a înţeles deja. Atunci va veni şi îi va cere: *„Pot să stau în braţe la tine?"*, şi altele..., şi atunci, cum sunt situaţii pe care persoana nu le-a trăit în această viaţă nici în alte vieţi, atunci se confirmă dacă persoana se află deja la acel nivel. Atunci îi spune: *„Da, aşează-te"*, şi se aşează. Dar persoana simte că cine se aşează este un carton; şi începe să ne facă lucruri sau să ne vorbească, şi îi spunem:

–Ce mai doreşti?

–Nimic.

–Atunci, du-te, gata.

Atunci, dacă aşa stau lucrurile, acea lighioană a murit, pentru că nu ne mai afectează nici aşa.

Î.: Se poate înţelege un Ego la un nivel al minţii dacă nu am trăit acea situaţie? De exemplu, cum aţi spus dumneavoastră, că nu am trăit în această viaţă sau în altă viaţă o situaţie ca aceasta...

R.: Da, pentru că Mama Divină a putut să ne fi dat înţelegerea acolo datorită atâtor practici pe care le-am făcut, iar consecinţa înţelegerilor anterioare este că aceasta o înţelegem de la sine. Cum nu există multă rădăcină pentru că este o situaţie pe care nu am trăit-o, atunci se înţelege de la sine.

Î.: Atunci, o persoană poate înţelege foarte bine erori, vicii..., întrucât cum nu a trăit niciodată aceste vicii, atunci, se poate înţelege în profunzime...

R.: Da, pentru că nu le-a avut în alte vieţi şi nici în aceasta. Atunci, cum nu sunt multe lucruri lipite acolo aceasta se înţelege uşor. Pe măsură ce voi câştigaţi lumină, şi lumină, şi lumină, acea grămadă de lumină face deja ca unele lucruri care apar, însăşi lumina le risipeşte, face să le înţelegeţi mai rapid, fără analiză, fără nimic. *„Ah, asta este evident!"*. Aşa este...

Î.: Da, de exemplu, cineva într-o viaţă trecută înţelege un Ego, cum spuneaţi dumneavoastră, într-un nivel al minţii; îl poate controla, nu se mai vede în viaţa de zi cu zi; adică, a fost înţeles. Când revine în următoarea viaţă, acest Ego este acolo înăuntru, este încă viu. Acel Ego pe care în viaţa trecută noi îl puteam controla şi a fost distrus la un anume nivel al minţii, cum este acum?, pentru că poate fi o tentaţie.

R.: Ei bine, aceasta are mai multe explicaţii. Una, cineva poate să fi înţeles o parte a Eului în această existenţă, şi această înţelegere ne dă deja un echilibru şi un autocontrol, până la un anumit punct, inclusiv în Lumile Interne, şi murim. Când revenim aici, în funcţie de personalitatea pe care ne-o formează părinţii, şi şcoala, şi prietenii, vom fi reînviat acel Eu sau nu, şi păstrăm acelaşi nivel. Acelaşi nivel, de acord? Eu, de exemplu, vorbesc de mine; eu m-am născut şi am început să cresc, ca toţi copiii, şi a venit un moment în care am ajuns la pubertate: unsprezece, doisprezece, treisprezece ani; iar prietenii mei vroiau să mă înveţe masturbarea. Atunci eu, când am aflat aceasta, instinctiv le-am spus: *„Fir-ar să fie! Ce lucru ciudat faceţi! Eu nu vreau să aud de asta, nu. Eu sunt prietenul vostru, dar mie să nu-mi mai vorbiţi de chestia asta, nu mă interesează"*. Dar eu nu am avut un tată care să mă înveţe aceste lucruri, nici fraţi care să mă înveţe asta. Cea care trăia era mama mea; tatăl meu a murit când eu aveam şapte ani, iar mama mea avea multă grijă de mine. Şi eu veneam cu asta înţeleasă din viaţa pe care am avut-o în Revoluţia Mexicană. Pentru că mi-a intrat –atunci acesta este alt aspect–..., mi-a venit în ajutor Kaomul. Atunci Kaomul uneori face lucruri într-o existenţă care rămân pentru altă existenţă. Şi atunci mi-am petrecut toată viaţa plângând, singur, pentru că îmi aminteam de infamiile din alte vieţi, şi mi-am petrecut

toată viața plângând. Atunci în această existență am venit ca pisica ce fuge de apă. Doar când auzeam despre asta: nu, nu... Dar nu era din ipocrizie și pentru a fi bun, nu! Mie îmi era greață! Apoi a venit tema prostituatelor, curiozitatea sexuală. Desigur că m-am născut cu curiozitate sexuală, dar atunci același lucru pe care mi-l provocase Kaomul mă făcea să reflectez, iar când ei vroiau să meargă eu le spuneam: *„Oh, și ce garanție avem că acele femei nu sunt bolnave? Și dacă ne dau vreo boală?"*. Mie mama mea nu îmi vorbise de asta, nici nimeni, dar Kaomul era prezent și mă făcea să reflectez. *„Și în plus, câtă lume a fost acolo? Pff, mie nu îmi trebuie asta! Câtă lume a trecut pe acolo, și poate vei lua bacterii și microbi, nu!"*, și o altă teamă pe care o aveam eu era: *„Și dacă mă aleg cu vreun copil de acolo... Și la vârsta asta, ce fac cu un copil? Și cum îl prezint familiei mele?"*. Mă gândeam la toate acestea; atunci ei mergeau cu treburile lor, iar eu nu.

Î.: Dar Kaomul este o parte a Ființei noastre care este parte a Legii Divine, este cel care are grijă de lucrurile Legii Divine.

R.: Nu, nu, Kaomul nu este însărcinat cu Legea Divină, nu. Kaomul este o parte a Ființei noastre care îi relatează Legii erorile noastre. Dar Kaomul este de asemenea cel care produce în noi mustrările de conștiință. Când el este foarte activ ne protejează cu mustrări de conștiință. Pentru că dacă o ființă omenească nu are mustrări de conștiință spune Maestrul că *„Intimul este foarte departe de ea"*, adică, suntem foarte departe, suntem separați de Tatăl. Aceasta este periculos: faptul de nu a simți remușcare. Atunci Kaomul meu mi-a tras o săpuneală zdravănă, care m-a trimis din nou în această lume umblând ca pe ouă.

Î.: Atunci, când lucrăm cu un Eu, este bine să îi cerem Kaomului interior să ne dea remușcări pentru greșeli?

R.: Da, i se poate cere lui Jeú. Jeú activează Kaomul, este Prințul Chipurilor.

Î.: Ce trebuie să înțelegem din mânie, prin ea însăși?

R.: Că tot ceea ce face este absurd, și că dăunează clarviziunii. Când cineva răbufnește cu mânie se face din ce în ce mai puțin clarvăzător. Mânia produce un venin care se numește „imperil", și care distruge chakra dintre sprâncene.

Î.: Există boli care sunt expresia Eului?

R.: Da, desigur că da. Ulcerul uneori este din multă mânie sau multă neliniște. Poate fi de asemenea din cauza unui proces inițiatic, dar în acest caz nu este Egoul, ci corpul, care nu rezistă. Dar multe boli nervoase vin din proasta utilizare a energiei sexuale. Pentru că oamenii exagerează, cei care sunt

foarte activi sexual... Imaginați-vă, dacă o persoană trăiește șaizeci de ani sau cincizeci de ani și în fiecare zi și-a pierdut energia... Asta e ca și cum i-am produce electricității din casă în fiecare zi un scurt-circuit; în cele din urmă casa explodează, pentru că ceea ce se produce este un scurt-circuit în șira spinării, iar șira spinării merge la creier și afectează sistemul nervos central. Atunci persoana tremură; atunci, clar, asta are o cauză. Un alt lucru este să tremure din cauza unei boli karmice, cum este scleroza în plăci; asta e alt lucru.

Î.: Când o persoană are un Eu care ne afectează și afectează pe multă lume; de exemplu, persoana face mult zgomot sau vorbește tot timpul și amestecă multe lucruri, și face lucruri care nu sunt bine, și o fac să vorbească mult, și deranjează pe alte persoane cu modul său de a fi, cu vorbăria sa. I se poate spune acestei persoane ce face, sau ce trebuie să facem?

R.: Depinde. Dacă persoana este de încredere putem să îi spunem: *„Auzi, tu nu îți dai seama, dar afectezi pe multe persoane cu faptul că vorbești atât tot timpul"*; dacă persoana este de încredere, și să îi spunem cu afecțiune. Pentru că persoana este inconștientă, și de aceea o face. Dacă nu este de încredere, ce spune Maestrul? Trebuie să ne îndepărtăm de aceste persoane, pentru că ne contagiază cu emoții inferioare.

Î.: Atunci, după, trebuie să lucrăm Eurile care ne-au afectat?

R.: Clar. Într-o zi eu mă aflam în acea renumită asociație din Nogales, unde era acea femeie posedată, și într-o zi s-a prezentat acolo un om de treabă, a cerut permisiunea să intre, și eu i-am spus să ia loc și i-am adus o cafea. Și l-am întrebat: *„Cu ce pot să te ajut?"*. Și a început să îmi vorbească de viața lui: *„Tatăl meu a fost omorât cu lovituri de macetă, mama mea a fost spânzurată, sora mea a murit acum șase luni tot de lovituri de macetă, unchiul meu era..."*; toate erau crime. Și m-a întrebat: *„Dumneavoastră mă puteți ajuta?"*, iar eu i-am spus: *„Ascultă, da, eu pot să te ajut psihologic, dar văd că viața ta este plină de multe lucruri ciudate..."*.

Atunci, ce am făcut? L-am învățat Runa Not, și i-am spus: *„Uite, asta este o practică magică pe care tu trebuie să o faci, și tu cere-le acestor domni pe care ți i-am numit, Anubis și cei patruzeci și doi de Judecători ai Legii, să îți dea din milă o protecție, și să te ajute să îți rezolvi viața. Tu cere asta..."*. *„Ah, mulțumesc mult. La revedere."*

Î.: Sunt persoane care au experiențe foarte puternice; de exemplu, simt că suntem în pericol, ca de exemplu că văd un soldat din al Doilea Război Mondial care a fost omorât pe o stradă, care simt multe lucruri etc. Atunci această persoană care vine la asociație să învețe Gnoza și să o ajutăm cu sfaturi, dar se teme de experiențele pe care

le are pentru că sunt atât de puternice că nu le poate controla, ce trebuie să facem cu persoane așa de hipersensibile?

R.: Acea persoană este dezechilibrată psihic. Acea persoană se bucură de un procent de clarviziune, dar din cauză că este dezechilibrată nu controlează asta. Atunci acelei persoane trebuie să îi spunem că trebuie să lucreze mult cu Maeștrii Medicinii pentru ca să îi calmeze centrul emoțional, să îi calmeze centrul intelectual. Când i se calmează acei doi centri, ea nu mai percepe acele lucruri în mod involuntar.

Î.: Da, pentru că vede morți în mod constant...

R.: Acesta este un dezechilibru psihic. Trebuie să se roage mult la Spiritul Sfânt! Se recomandă să aprindă o lumânare în fiecare seară Spiritului Sfânt pentru ca să îi echilibreze aparatul psihic.

Î.: De ce ni se dau vise despre alte persoane? Vise care ne anunță că vor fi internați în spital, că li se va întâmpla ceva, sau că vor trăi circumstanțe dificile, și poate că acele persoane nu ne sunt apropiate, nu sunt rude cu noi, sunt prieteni, sau persoane mai îndepărtate? Ce putem face? Trebuie să îi ajutăm sau trebuie să păstrăm pentru noi ce am visat? De ce ne informează pe noi dacă noi nu putem face nimic cu asta?

R.: Aceasta poate avea două explicații. Una, că Ființa noastră este în legătură cu Ființa acelei persoane, chiar dacă acea persoană nu îți este apropiată, și Ființa acelei persoane îți face cunoscut ceea ce i se va întâmpla din afinitate. Alta este că, neavând legătură Ființa ta cu Ființa acelei persoane, totuși Ființa acelei persoane caută pe cineva urgent pentru a-i transmite mesajul acelei persoane, și clar, îl dă unei alte persoane. Uneori noi, fiind misionari, Tatăl vrea să ne avertizeze în legătură cu ceva și ne-a transmis mesajul, dar nu l-am captat, nu ne amintim visele, sau nu ni le amintim bine, atunci îl dă unei alte persoane ca să vină și să ni-l spună. Atunci în acest caz trebuie să fim înțelegători și să primim mesajul cu umilință.

Î.: Dar, ce facem cu el? În sensul că putem să îi spunem ceva acelei persoane, ca de exemplu „ai grijă, fii atent...".

R.: Da, putem să îi spunem, clar. Îi spunem: *„Am avut un vis ciudat cu tine. Eu nu știu dacă tu crezi sau nu în vise, dar pentru orice eventualitate ceea ce am visat a fost asta; ca să fii atent"*, nu se întâmplă nimic.

Î.: Chiar dacă acea persoană nu este în Gnoză și nu crede în nimic...

R.: Nu-i nimic. Noi ne facem datoria să transmitem un mesaj, dacă vedem că persoana acceptă să îi spunem ceva, pentru că dacă persoana îmi spune când eu încep să vorbesc: *„Mie nu-mi vorbi de prostiile acelea..."*

Î.: Și cum știm că acel vis pe care l-am avut nu este o chestie mentală de-a noastră?

R.: Trebuie să așteptăm evenimentele, dar îi putem spune: *„Uite, eu nu spun că se va întâmpla, dar eu cred în vise, și pentru orice eventualitate ți-l povestesc"*, și gata.

Î.: Noi, uneori, din cruzime sau din lipsă de înțelegere, sau de fraternitate, putem, de exemplu, când o persoană se manifestă într-un mod egoic, dar ea lucrează asupra Egoului, noi nu înțelegem munca sa și nu trăim acea situație pe care ea o trăiește, facem tot timpul glume pe seama acelei stări sau împiedicăm persoana să poată înțelege acel aspect. De exemplu, în grupul nostru de prieteni gnostici o persoană are probleme cu un Ego și uneori strigă sau mai știu eu ce, dar ea încearcă să își lucreze acea stare psihologică, dar Egoul nu moare, iar noi, dacă facem glume când acea persoană strigă, nu este corect din partea noastră, nu-i așa?

R.: Nu, nu este corect să ne batem joc indirect sau direct de problemele pe care le are acea persoană cu acel Ego.

Î.: Chiar dacă este foarte evident pentru noi, dar noi nu știm...

R.: Desigur, da, munca psihologică este individuală, și ceea ce trebuie să facem este să avem răbdare, răbdare cu ceilalți...

Î.: Dar este dificil să stabilim un echilibru între colaborarea cu delictul și compasiune.

R.: Nu, în lumea relațiilor noi trebuie să avem grijă de trei tipuri de relații, spune Maestrul. Prima relație este cea psihologică cu noi înșine: să ne menținem într-o bună stare psihologică. A doua, relația cu semenii noștri; nu putem să o neglijăm. Și a treia, cu corpul nostru fizic. Când neglijăm buna noastră relație cu corpul nostru fizic ne îmbolnăvim pentru că nu acordăm atenție: mănânc, mănânc și mănânc picant, picant... și apoi mă îmbolnăvesc. Proastă relație cu corpul meu fizic, pentru că eu nu trebuia să fi mâncat în mod prostesc atâta picant; proastă relație cu corpul fizic. Dacă eu nu am grijă de prieteniile mele, am o proastă relație cu semenii mei, în cele din urmă voi rămâne singur. Iar relația mea psihologică este munca mea psihologică cu mine însumi. Atunci, în relație cu ceilalți, noi ceea ce trebuie să facem e să stabilim limite naturale. Dacă eu văd că o persoană încearcă să își facă munca, dar clar, nu o face atât de bine ca să îi dea rezultate imediate; eu trebuie să știu să stabilesc o bună relație cu acea persoană fără a mă identifica cu munca sa. Ce mă interesează pe mine dacă își face munca bine sau rău? Eu trebuie să îmi văd de munca mea, nu de munca celorlalți. Eu nu sunt în măsură să o judec. Că face prostii și eu voi fi complice la delict? Suntem

complici cu delictul când știm că tolerăm la o persoană ceva ce face rău și o aplaudăm; asta e complicitate cu delictul. Dar că noi o înțelegem și nu o judecăm; asta nu este complicitate cu delictul, asta este răbdare, asta este răbdare…

Î.: Este atât de dificil să facem asta, să știm să ne relaționăm cu persoanele cu care ne relaționăm… Asta ce ai spus este foarte clar, dar nu este ușor, să știm să spunem sau să nu spunem ceva persoanei…

R.: Aici este legea Maestrului: *„Este la fel de rău să taci când trebuie să vorbești cât și să vorbești când trebuie să taci"*. Sunt momente în care trebuie să vorbim și sunt momente în care trebuie să tăcem. Dacă o persoană are un prost obicei împotriva căruia luptă, dar noi vedem că acel obicei este acolo, este prezent… , eu nu trebuie să permit să mă cuprindă mânia și nerăbdarea și să îi spun: *„Munca ta nu face doi bani, tu faci pe prostul"*. Acestea sunt lucruri foarte comune în Gnoză, și asta este foarte rău. Noi ceea ce trebuie să facem este să îi spunem acelei persoane, într-un moment armonios pe care-l va pune Tatăl, opinia noastră. Posibil acea persoană la un moment dat ne va spune: *„Eu simt că nu îmi fac bine munca, tu ce zici?"*. Atunci noi vorbim: *„Omule, tu nu ești atent la asta nici la asta, tu ești atent la asta, dar în cealaltă greșești"*, ceea ce vedem noi…, dar atunci când ne întreabă sau când se creează condițiile. Dar nouă ne lipsește răbdarea, răbdarea! Uneori trebuie să știm să așteptăm înainte de a-i spune ceva cuiva, pentru că din nerăbdare creăm o încurcătură, o mare problemă.

Î.: Uneori nu ascultăm persoana care are o problemă, și îi spunem: „Ah, este Egoul tău, lucrează-l", dar este o cruzime să spunem asta.

R.: Asta este o frază a gnosticilor: *„Este Egoul tău, lucrează-l"*, dar niciodată nu am ascultat: asta e o inimă seacă.

Î.: Trebuie să ne gândim că poate acea persoană trece printr-un moment dificil, și chiar dacă nu spune nimic are nevoie de ajutor, i se poate da vreun sfat: „Păi, uite, fă asta sau observă asta sau cealaltă", fără să ne spună ceva?

R.: Voi ceea ce trebuie să îi spuneți acelei persoane dacă simțiți că nu se simte bine este: *„Cum te simți? Ești bine? Pot să te ajut cu ceva?"*. Dacă persoana este cu amor propriu va spune: *„Nu, nu, eu sunt bine"*. Nu este adevărat, dar nu vrea să intervenim. Atunci, dacă vrem să facem ceva pentru acea persoană, mergem acasă și începem să îi cerem Logosului cutare să îi trimită coruri de îngeri care să îi dea lumină acelei persoane. Asta e mai bine decât să îi provocăm o reacție egoică persoanei.

Î.: În cuplu devine și mai delicată această chestiune de a semnala stări egoice, pentru că apoi se lucrează în Alchimie și, clar, cineva cere în Alchimie pentru o stare egoică, iar celălalt are o informație despre ceea ce lucrează celălalt.

R.: Clar, de aceea munca în Alchimie trebuie să se facă cu înțelegerea faptului că se face pentru a-l ajuta pe partener și a se ajuta pe sine însuși; să nu folosim niciodată informația pentru a-l cicăli pe partener, pentru că asta este lipsă de muncă interioară. Aceste lucruri trebuie să le lucrăm în cuplu. Ar trebui să existe o astfel de întrepătrundere în cuplu –fiți atenți la ce vă voi spune–, atât de mare încât el să fie capabil să îi spună ei în plină Alchimie, sau să îi spună Mamei Divine: *„Distruge-mi Eul de desfrâu care îmi dă gânduri desfrânate cu sora cutare –și ea să asculte aceasta–. KRIM, KRIM, KRIM…"*. Și ea să spună: *„Tu, Mamă Kundalini, distruge-mi visele erotice pe care le am cu Filip. KRIM, KRIM, KRIM…"*. Dacă realmente iubim persoana, ceea ce vrem este să o ajutăm.

Dacă suntem atât de plini de amor propriu nu se pot spune aceste lucruri, atunci trebuie să spunem: *„Mamă Kundalini, distruge-mi Eul de desfrâu care îmi prezintă scene erotice"*, și în minte să spunem *„… cu Maria Jiménez"*, și așa mai departe…

Î.: Există o practică, Pratimoksha, care este de Camera a Treia, dar uneori ești cu Faza A sau Faza B și deodată vine o persoană, fără tunică sau altceva, și îți face un Pratimoksha (în sensul că îți explică lucruri foarte grave sau foarte șocante din viața sa). Atunci, desigur, sunt misionari care știu să transforme și misionari care nu. Atunci, cum să acționăm?

R.: Dacă misionarul știe să transforme, ceea ce trebuie să facă este… În ce fază este persoana care face Pratimoksha?

Î.: În Faza B sau Faza C.

R.: Faza B, Faza C… Foarte bine. Cu acea persoană… Dacă cineva îmi povestește astfel de istorii, eu îi spun: *„Bine, mulțumesc mult pentru încredere. Chiar acum vom face o practică tu și cu mine"*. Și se face Asana Sacră, și i se cere Mamei Divine –cu persoana alături care face aceeași practică– înțelegere pentru acel frate. Eu cer pentru el, eu spun: *„Înțelegere pentru cutare asupra stărilor sale pe care tocmai mi le-a menționat, îndurare și milă. RAAAAM IIIIIOOOOO, RAAAAM IIIIIOOOOO…"*. Înțelegeți?

Î.: Și să îi dăm vreo indicație să facă vreo practică?

R.: Clar, desigur.

Î.: Ce este Viparitha Karani Mudra și ce rezultate dă?

R.: Viparitha este o practică pe care o dă Maestrul, punând picioarele ridicate pe perete și spatele pe sol, formând un echer cu corpul, și este o practică ce ne ajută să înțelegem lucruri sau să plătim Karma. Aceasta vine în urma

faptului că odată Maestrul și-a amintit că în Evul Mediu, când el era pe acolo, când avea o armată care proteja feudele, odată a văzut o batistă foarte frumoasă, foarte drăguță. Și acea batistă era atârnată de o creangă ce dădea dintr-o mănăstire în stradă. Și el nici una nici două s-a cățărat și a luat acea batistă de femeie, care era foarte frumoasă. Se dovedește că era o batistă a unei călugărițe din mănăstire, dar era unicul contact pe care îl avea acea biată călugăriță cu mama ei, iar el i-o furase. Și apoi, în această existență, Legea vroia să îl pună să plătească acea karmă. Legea adună lucrurile. Legea este ca un burete care adună lucrurile, și apoi le stoarce. Atunci el a făcut Viparitha Karani Mudra cerând iertare Spiritului Sfânt și Mamei Divine, și l-au iertat. Dar trei ani... În fiecare zi făcând aceasta, fie că ploua, tuna sau fulgera, era frig sau nu. În urma acestui fapt Maestrul s-a ales cu un reumatism care apoi s-a vindecat. Sunt sacrificii voluntare și suferințe conștiente care ne ajută uneori să ne reglăm problemele cu Legea. Orice sacrificiu generează forțe superioare. Sacrificii conștiente, nu sacrificii mecanice!

Î.: *Se vorbește aici de excesul de critică pe care-l putem face în legătură cu un lucru sau o persoană, și atunci ne aflăm în cealaltă extremă: devenim ipocriți, adică, vedem lucruri înaintea noastră care sunt rele, fie ale unui membru sau ale unui misionar, și noi avem Egourile bune, și spunem: „Bine, se va schimba, și cutare și cutare, când uneori trebuie să acționăm". Cum facem asta?*

R.: Trebuie să îi cerem Spiritului Sfânt să ne dea oportunitatea de a vorbi despre asta cu persoana.

Î.: *Și dacă atunci persoana, de exemplu, spune că nu este adevărat, că nu are acele Egouri, că sunt ale noastre?*

R.: Atunci spunem: *„Iartă-mă, iartă-mă"*, și să și le lucreze persoana.

Î.: *Cât timp putem să facem practica cu Viparitha Karani Mudra?*

R.: Maestrul recomandă să începem cu douăzeci de minute. Ideal ar fi să ajungem la trei ore. Viparitha Karani Mudra este de asemenea pentru a-i cere Spiritului Sfânt să ne treacă luna pe care o avem aici în cap în plex, și soarele pe care îl avem în plex să-l treacă acolo unde este luna, dar profităm pentru a cere iertare de asemenea pentru toate delictele noastre Spiritului Sfânt.

Î.: *În cât timp va trece luna? Cum vom ști că a trecut luna în plex și soarele în locul lunii?*

R.: Aceasta o vei simți psihologic, aceasta o vei simți... Dar nu putem să îi punem un orar Spiritului Sfânt; asta ne-ar mai lipsi...

Î.: *Viparitha Karani Mudra despre care vorbeai este pentru a plăti Karma din această existență, dar putem de asemenea să cerem pentru a plăti Karma acumulată din alte existențe?*

R.: Aceasta era o karmă din altă existență a Maestrului (cea cu batista), și i-au iertat-o.

Î.: *Da, dar cum nu știm ce am făcut în alte existențe...*

R.: Nu vă apucați să cereți pentru acele lucruri, pentru că asta e când persoana a primit o informație; atunci o lucrează cu Viparitha Karani Mudra.

Odată eram eu într-o asociație, tot din nordul Mexicului. Eu eram bine și, deodată, m-a luat o durere de cap care mă omora, mă omora... De la început durerea a fost atât de puternică încât am căzut la pământ, și atunci am simțit că mă vor dezîncarna cu un atac cerebral. Atunci, cum am putut, ca și câinii în patru labe, m-am târât până în cameră (C2). Era bun de filmat, pentru că părea o persoană în deșert. Și m-am dus cum am putut. Eu simțeam că creierul îmi plesnea. Am deschis și am intrat în cameră (C2 –nici nu am făcut I și B), am intrat înăuntru, și în fața unui altar, cu un pic de forță pe care o aveam... Era o lumânare acolo pe altar, nu în sfeșnic... Am luat-o jos, am aprins-o și am început să fac Runa Not. I-am cerut Tatălui să se transporte –plângând, plângeam de durere; era insuportabilă, și plângând am început să fac Runa Not. Am început să cer iertare: *„Iartă-mă, binecuvântate Anubis, iartă-mă, ia-mi această karmă, prin milă, prin caritate. Eu am aici grupuri. M-am angajat față de Maestrul Samael. M-am angajat pentru toată viața; viața mea este vândută Gnozei. NI, NE, NO, NU, NA".* Când am făcut prima dată NI, NE, NO, NU, NA a dispărut durerea de cap; cu o sigură dată. Apoi am continuat să fac NI, NE, NO, NU, NA. *„Ajută-mă, eu voi fi aici întotdeauna, NI, NE, NO, NU, NA".* Urma să mor acolo, înțelegeți? Vă spun asta pentru că aici pe acest drum există multe lucruri ciudate.

Î.: *Cu Maeștrii planetelor... care sunt relaționate –aceste planete– cu diferitele Cercuri dantești... De exemplu, Gabriel, care guvernează Luna, este în legătură cu Primul Cerc dantesc, dar noi, cu Egourile sau Eurile noastre, suntem în legătură cu aceste energii negative ale acestor planete, nu sunt pozitive, căci ne atrag în Infern.*

R.: Energiile planetelor nu sunt negative. Energiile le facem negative din cauza Eurilor pe care le avem.

Î.: *Da, dar de exemplu, putem să îi cerem lui Gabriel să ne ajute să ne lucrăm aceste Euri, dat fiind că energiile planetelor le convertim în negative...*

R.: Ceea ce va face Logosul Gabriel, de exemplu, va fi să vă dea experiențe astrale relaționate cu acele Euri; nu poate face nimic mai mult. Aceasta se face mai degrabă cu Viparitha Karani Mudra, unde i se cere Spiritului Sfânt să vă

ajute să înţelegeţi proasta utilizare a energiei marţiene, de exemplu, sau a energiei venusiene, asta da.

Î.: Ne-ai putea explica Vajroli Mudra?

R.: Nu, pentru că Maestrul a interzis Vajroli Mudra. Vajroli Mudra, la început, Maestrul o dădea. Vajroli Mudra aparţine Hatha-yogăi, şi este o practică de transmutare pentru celibatari în care vine implicit un masaj al organelor sexuale. Dar Maestrul a interzis-o pentru că misionăraşii cădeau în masturbare; atunci s-a tăiat răul din rădăcină.

Î.: Pentru că în unele cărţi sau pe internet se vorbeşte de Vajroli Mudra, şi se spune că în Gnoză se dă această practică; astfel că trebuie să ştim dacă vine cineva şi ne întreabă: aici nu se face?

R.: Nu, aici este interzisă din ordinul direct al Maestrului, şi nu din capriciul nostru.

Î.: Oscar, există vreo practică cu Îngerul Anael pentru a cere în legătură cu centrul emoţional sau instinctiv?

R.: Nu. Practica cu Îngerul Anael este pentru tot ceea ce are de-a face cu desfrâul în oricare dintre centri, nu doar în cel emoţional; dar nu sunt practici pentru fiecare centru în mod specific cu anumite divinităţi. Ceea ce într-adevăr există este Asana Sacră pentru ca să ne lucreze centrii Mama Divină Moarte, Mama Kundalini; sau practici cu Îngerul Jeú, care este o parte a Fiinţei noastre, pentru ca să ne mărească auto-observarea în fiecare centru; sau cu Anubis, care este ghidul sufletelor, pentru ca să ne ajute să trecem dincolo de impedimentul care există, pentru a putea elimina cutare Eu. Atunci Anubis negociază aceasta.

Î.: Când faci o practică cu Viparitha Karani Mudra şi cu Spiritul Sfânt, sau cu Mama Moarte cu Asana Sacră cerând înţelegere asupra unui Eu, ştii că îţi vine după gimnaziu psihologic, în mod specific pentru ca să te observi şi să te vezi şi să poţi avea înţelegere?

R.: Da, uneori ei trimit gimnaziul pentru ca să avem un spectru mai mare şi să captăm Eul, dar nu întotdeauna va genera gimnaziu, nu întotdeauna... Mama Moarte da. Mama Moarte întotdeauna ne va pune Egoul aici, în faţa ochilor, pentru ca să îl vedem clar, şi asta este gimnaziu. Dar Devi Kundalini nu, nici Îngerul Anael.

Î.: Nu, nu, eu mă refeream la Mama Moarte cu Asana Sacră sau Vajroli Mudra.

R.: Viparitha nu, Asana Sacră da.

Î.: Putem cere Mamei Moarte să ne arate Egoul în monstruozitatea sa?

R.: Se poate cere orice, şi ea va vedea dacă este convenabil să îl vedeţi aşa sau nu. Înţelegeţi, nu? Trebuie să fim pregătiţi pentru lucruri.

Într-o zi Maestrul Samael ieşise de dimineaţă la poştă. A ieşit pe la nouă. Eu am rămas acasă cu soţia lui, şi cu alt misionar care era pe acolo. Când era pe la unsprezece dimineaţa... Locul unde trăia Maestrul Samael era o casă unde întotdeauna soarele intra pe fereastră. Atunci casa era mereu luminată. Acea casă, deodată, pe la unsprezece, s-a văzut învăluită într-un întuneric ciudat cum nu s-a mai văzut. Pe la douăsprezece a venit Maestrul, iar eu eram în bucătărie cu soţia lui. Mie mi se părea ciudat că soţia lui nu ieşea din bucătărie; doar privea printr-un geam pe care îl avea uşa bucătăriei şi care dădea în salon. Ea se uita, dar cum casa continua să fie întunecată nu ieşea, şi nici eu nu am ieşit. Apoi a venit Maestrul, la douăsprezece; deschide uşa, intră, şi se pune în salon, aşezat pe sofa, să vorbească cu cineva care era acolo, aparent invizibil, şi se auzea conversaţia în şoaptă. Clar, nu era să avem proasta educaţie să ascultăm ceea ce spunea Maestrul; auzeam doar că Maestrul vorbea cu cineva, dar ne uitam şi nu era nimeni; părea că vorbeşte cu peretele. Când s-a terminat acea conversaţie a revenit lumina în casă, iar Maestrul a venit în bucătărie. Atunci el a cerut o cafea, şi eu am profitat de ocazie şi l-am întrebat pe Maestru: *„Maestre, de pe la unsprezece aproximativ a ajuns aici un întuneric foarte ciudat, şi acum veniţi dumneavoastră, vă aşezaţi acolo şi începeţi să vorbiţi, şi eu am văzut că nu era nimeni, dar aici auzeam murmur de voci. Ar fi imprudent să vă întreb ce s-a întâmplat?"*. Şi mi-a zis: *„Desigur, mergeam prin centrul capitalei şi m-am întâlnit cu Andrameleck* (Andrameleck este antiteza lui), *şi bietul Andrameleck vroia să mă întrebe lucruri despre Abis. Ţine seama că Andrameleck este un tron căzut, dar este un Hanasmussen. Eu i-am dat explicaţiile în parte şi i-am spus: «Du-te acasă la mine şi aşteaptă-mă acolo»*. Şi a venit. Şi, clar, Andrameleck este un prinţ al tenebrelor; casa se întunecase. De aceea nici femeia nu ieşea. Iar eu l-am întrebat: *„Şi despre ce aţi vorbit cu Andrameleck?"*. Şi mi-a zis: *„Bine, asta nu pot să îţi spun"*. Erau lucruri ale Abisului. Vă comentez aceasta pentru că dacă îi veţi cere Mamei Moarte să vă arate lucruri, trebuie să fiţi pregătiţi psihologic pentru a vedea cine ştie ce lucruri.

Î.: Oscar, când un suflet involuează, toate Eurile (de exemplu, Eurile din Primul Cerc dantesc involuează)... În acelaşi moment involuează şi Eurile din al Doilea Cerc, din al Treilea etc.?

R.: Unele merg în acelaşi moment; altele aşteaptă momentul când persoana coboară în al Doilea Cerc. Dar unele merg în acelaşi timp jos.

Î.: Poate că unele Egouri se află în animale involutive?

R.: Da, desigur. Când un om moare și se află în ultima lui viață, automat, după judecată, unele Euri merg direct în maimuțe (din acestea care vin aici), porci, animale involutive...; alte Euri merg în plante care sunt involutive, plante otrăvitoare..., toate acestea; alte Euri merg atunci (cele mai puternice), în Cercurile dantești, în Primul Cerc, și în același timp unele merg mai jos. Altele rămân aici așteptând să coboare în al Doilea Cerc.

Î.: Cele din animale, plante și minerale, intră de asemenea în același timp în Cercurile dantești?

R.: Nu, acestea schimbă corpuri de animale și se dezintegrează în acele corpuri de animale.

Î.: Mineralele involutive se află de asemenea în lumea fizică?

R.: Unele sunt în lumea fizică și altele sunt acolo jos.

Î.: Pentru a lucra cu Mama Moarte asupra unui Eu, putem întreba Tarotul, de exemplu; dacă este o idee bună să lucrăm cu Mama Moarte?

R.: Nu trebuie să întrebăm, este indispensabil să o faceți! Nu trebuie să întrebăm...

Pace Inverențială!